

Maak een gaatje in het kleine cirkeltje dat Mijnheer Tik-Tak's neus voorstelt en in het cirkeltje van iedere hand.

Maak nu met een papier-pennetje de handjes vast aan het gezicht van mijnheer Tik-Tak (pennetje door de gaatjes steken, maar zorg er voor, dat de grote wijzer boven de korte wijzer komt).

A is de deur van de klok.

Knip netjes langs de binnenste cirkel en plak dan voor het open gat cellophaan papier. Zet iets zwaars op de deur tot het helemaal droog is.

Geef een knipje in 1 en 2 op de wijzerplaat en buig er de lipjes 1 en 2 in.

Vouw B langs het stippelijntje om en plak 't aan de achterkant van de klok, zodat hij staan kan!

Als je de wijzers wilt bewegen doe je de „deur” even uit zijn hengsels.

HET LASTIGE SCHAAP

door NANNIE VAN WEHL.

Met ill. van Nans van Leeuwen.

II.

Moeder gooide lachend het achterhek open en de auto reed keurig naar binnen op de grote wasplaats van tegels vóór de garage.

Vader sprong achter het stuurrad vandaan, rukte het portier open — en daar, in de keurige auto, stond een schaap! Maar wát voor een schaap! Een schaap als voor een prinses. — Een schaap, dik in de krullen, en die krulvacht was zo wit als sneeuw en zo gelijk van dikte als op de speelschape. Om de hals, bijna bedolven door de sneeuwwitte dikke krullen, had het een strik van breed lila lint en aan die strik was een lang dik wollen koord geknoopt, ook al lila. Dientje stond maar steeds met haar handen op de mond — 't was ook zó mooi! Zo'n schaap had ze nog nooit gezien!

„Jij bent er me een!” zei Moeder en gaf Vader een hartelijke zoen. „Wat heb je daar prachtig voor gezorgd!”

Vader knoopte het koord los en gaf Dientje er één eind van. Toen tilde hij het grote zware schaap uit de auto en zette het voor Dientje neer. Het mè-de toen. „En mocht 't in de auto?” vroeg Dientje, haar stemmetje nog benauwd van verbazing.

„Omdat het zo'n pronkschaap is, ja —,” zei Vader lachend.

„Is 't naar je zin, Dientje?”

Dientje vloog Vader om de hals. „O! o! o!” riep ze. „Dank je wel! Wat heerlijk! Zo'n schaap, dat had ik niet kunnen denken!”

„Nou, ga er dan maar gauw mee wandelen!” zei Vader. „Maar dan eerst nog wat in de tuin — ’t moet aan je wennen. Later kan je er wel mee op de weg gaan. — Moeder, krijg ik een kopje koffie van je!”

„Hoe heb je ’t zo schoon gekregen, man?” vroeg Moeder.

„Wel, ik herinnerde me ’t adres van een echten ouderwetsen hondenscheerder. Die wast honden — ik dacht: die zal ’t wel eens een afwisseling vinden een schaap te wassen. En die had een dochter, die toen meteen voor de strik en ’t koord gezorgd heeft!”

Nog altijd beduusd van verrassing en blijdschap liep Dientje met haar prachtig



schaap tussen de gouden zonnebloemen, tussen de goudgele helianthjes. Het schaap liep zoet met haar mee, alleen zo nu en dan deed ’t mè. Vader had op een papiertje precies, wat ’t schaap eten en drinken mocht. Voorlopig was er gras genoeg in de tuin, later kon Dientje er eens mee langs de berm en op de buitenpaadjes. In het kleine schuurtje van de tuingereedschappen kon het schaap staan — ’s middags zou er een timmerman komen, die een hokje erin afschoot. En voor stro erin was ook al gezorgd. Morgen op Dientje’s verjaardag zou alles kant en klaar zijn. En de hondenscheerder

zou graag zo nu en dan ’t schaap weer een beurt komen geven.

Nu begon een reeks heerlijke dagen voor Dientje en haar schaap.

Je begrijpt, hoe mooi de vriendjes en vriendinnetjes van de verjaarsvisite het schaap vonden. En hoe bijzonder! Wie had er nu toch zó iets? Een groot, echt schaap!

Toen kwam de winter.

Ja, kijk — nu begonnen de zorgen over het schaap. Eigenlijk had vader gedacht, dat Dientje na een paar weken uitgespeeld zou zijn met haar schaap. En dat hij het tegen ’t hartje van de winter wel weer kon verkopen. ’t Werd nu slecht weer voor Dientje om met plezier met haar schaap te wandelen. Toch wou ze niets horen van ’t schaap te logeren sturen voor de winter bij een boer, een eind verder op de buitenweg.

Dientje bracht haar schaap menig bezoek in zijn schuurtje. Dan zuchtte moeder weleens: de tuin was één en al dras en modder ’s winters.

Schoon bleef het schaap wèl, want de hondenscheerder kwam geregeld. En ’t werd nòg dikker. Wat een beest!

Slot volgt.